

PREPOROD DPD »SVOBODA« VIČ

Na mladih (resnično) stoji svet

Letna poročila trdijo, da nekdanj v tem kulturno umetniškem društvu ni bilo nikoli manj kot dvesto članov in članic. Sedanje število se bo sicer moralo še dvakrat povečati, da bo doseglo nekdanji minimum, a vseeno kaže na ponovno oživljanje dejavnosti tega društva. Do nedavnega podpredsednika in sedanjega gospodarja, igralca in režiserja DPD »Svoboda« Vič Boruta Šegatina smo prosili, da nam predstavi položaj v društvu in v njegovi dramski sekciji.

»Okrog 70 nas je sedaj v društvu, ki ima uradni sedež na Zavetiški 3a. Dramsko sekcijo, ki je trenutno najbolj delavna, delimo v tri starostne skupine in sicer do 14 let, do 20 let in nad 20 let. Lani sta bili najbolj marljivi mlajši skupini (sezona 1981/82), za naslednje obdobje pa načrtujemo tudi oživitve igralske skupine odraslih.«

Dvorana vašega društva je svojsko prijetna. Katere predstave ste odigrali?

»Najmlajša skupina se je predstavila z Rdečo kapico in Sneguljčico, srednja skupina je igrala »Najlepšo rožo«. To smo uprizorili petkrat in vedno je bila dvorana dobro

Boštjan Kocjan (levo): »Kot Romar v »Najlepši roži« sem prvič okusil slast odrskih desk. Pripravljali smo se skoraj tri mesece. Lahko rečem, da smo mladi resno pristopili k delu. Če bo mogoče, bom še nadaljeval z delom v našem društvu. Moram priznati, da me je bilo na generalki bolj strah, kot na prvi predstavi.«

Andreja Pliberšek (desno): »Tudi jaz sem s Cesarico debitirala na odru. V dramsko skupino so me povabile prijateljice iz mlajše skupine. Doma so bili veseli moje odločitve. Pripeljala je celo tako daleč, da so se tudi moji starši vključili v društvo in v njem vestno delajo. Besedilo sem se hitro naučila, le gibanje po odru mi je povzročalo na začetku nekaj težav.«

zasedena. Jeseni se bomo podali še na okoliške vaške odre in na revijo občinskih dramskih skupin. Razumljivo je, da smo pripravili v preteklem letu tudi nekaj proslav.«

S kom je društvo dobro povezano, kje pa bi si želeli boljše stike?

»Pomagajo nam starši mladih igralcev in igralk, predsednik sveta krajevne skupnosti »Malči Belič«, dom »Malči Belič«, gimnazija Vič in osnovni šoli Vič ter Bičevje. Z njihovo pomočjo pripravljamo predstave in proslave.«

Veseli smo, da nam je priskočilo na pomoč Slovensko narodno gledališče Ljubljana in njegov TOZD Opera. Dali so nam precej kulis in kostumov, radi nam pomagajo tudi pri tehničnih opravilih.

Žal moramo potožiti, ko govorimo o sodelovanju s predsednikom KK SZDL in tajnikom krajevne skupnosti. Njun odnos do društva in mladih v njem močno moti naše delo. Prepričani smo, da bomo s treznimi pogovori prebrodili tudi to oviro.«

O društvu DPD »Svoboda« Vič v zadnjih letih nismo slišali veliko.

»Tega smo največ krivi sami. Poleg krepkega oživetja dela v dramski sekciji je društvo v zadnjih petih letih pripravilo vrsto kulturnih prireditev. Pogosti so bili tudi nastopi poklicnih gledaliških skupin in dramskih igralcev ter opernih pevcev in baletnih solistov. Kljub temu mislim, da krajani premalo vedo o našem društvu in da bo potrebno še nekaj časa, da bo naša dvorana (164 sedežev) polna ob vsaki prireditvi.«

Ves čas omenjate dramsko sekcijo. Boste ostali le pri tej obliki kulturnega poustvarjanja?

»Janja Petkovšek bo v prihodnji sezoni prevzela pevski zbor, Štef Potočnik likovnike, Lidija Sotlarjeva baletno skupino, pripravljamo pa se tudi na oblikovanje filmskega krožka. Tako naj bi dobili zaokroženo in raznotero možnost kulturnega ustvarjanja mladih in odraslih prebivalcev našega območja.«

Imate morda že pripravljen program predstav za prihodnjo sezono?

»Po občnem zboru je novo vodstvo društva izbralo za naslednjo sezono naslednja dramska dela: Najlepša roža, Sneguljčica, Kekec, Partizanka Anka, Pepelka, Dobro jutro – kaj bo dobrega, Razvalina življenja in Pozna pomlad.«

STANE JESENOVEC

NEKAJ BESED V RAZGOVORU Z MILO KAČIČ

Igra in verz

Z Milo Kačič, dramsko igralko, ki je najbrže ni potrebno posebej predstavljati, smo se pogovarjali v Piranu, kjer preživlja poletje. Že nekaj let je tudi naša občanka in pravi, da kolikor ji čas dopušča, se neredko pozanima tudi za vsakdanje občinske probleme.

KOLIKO ČASA STE ŽE UPOKOJENA?

»Mislim, da je preteklo že dvanajst let. Takrat so se mi nabrala leta za »penzijo«, v ospredju pa je bilo tudi vprašanje prevelikega števila žensk v igralskem ansamblu. To vprašanje, kot mi je znano, je še vedno v ospredju in če računate, da je letno v teatru šest premier, igralk pa dvajset ali čez, dela torej ni vedno za vse.«

VEČKRAT VAS VIDIMO OZIROMA POSLUŠAMO NA TELEVIZIJI IN RADIU, PA VSEENO SE MI ZDI, DA BI VAS RADI ŠE VEČKRAT?

»Na filmu, televiziji in na radiu sodelujem pač tolikokrat, kolikokrat sem povabljen. Zakaj ne sodelujem več, tega ne sprašujte mene, vprašajte npr. tiste na TV!«

KOLIKO VLOG STE ODIGRALI V GLEDALIŠČU, ALI STE SI JIH KDAJ TUDI LAHKO ZBIRALI IN ALI JE OSTALA KATERA OD TISTIH, KI STE SI JIH ŽELELI IGRATI, NEODIGRANA?

»Vlog nisem nikoli štela. Ko sem leta 1976 praznovala 30 let odrskega dela, so izračunali, da sem do takrat nastopila v 4000 predstavah. To najbrže ni malo. Nobene vloge si nisem nikoli izbrala, pač nisem imela nobene možnosti. O tem, katera vloga je bila moja neuresničena želja, pa ne bi želela govoriti, saj je od tedaj že precej dolgo.«

KAKO PA SPREJEMATE SVOJE VLOGE NA FILMU IN TELEVIZIJI?

»Tudi teh nastopov je bilo precej. Predvsem rada se spominjam nekaterih filmskih, še posebej pa vloge v filmu To so gadje, za katero sem prejela tudi areno za najboljšo stransko vlogo. No, sicer pa naj še povem, da sebe na televiziji oziroma filmu nikoli ne gledam. Zakaj? Je pač tako.«

ŠE OBISKUJETE GLEDALIŠČE, KAKO GLEDATE NA SEDANJE UPRIZORITVE?

»O, imam pripombe. Prvo kar me stransko moti, je to, zakaj sedaj v gledališčih tako »rjovejo« – mislim na tisto vpitje tekom celotne predstave, ne tisto, kar vloga sicer zahteva, drugo pa tisto večno slačenje, kar po moje tudi ni vedno na mestu.«

ZARADI ODIGRANIH VLOG, KI JIH ODLIKUJEJO HUMORNE A ŽIVLJENJSKE RESNICE, VAS LJUDJE RADI GLEDAJO. KAKO PA V VSAKDANJEM ŽIVLJENJU?

»Vesela sem srečanj z ljudmi, nemalokrat me ustavijo, kaj vprašajo – predvsem starejši, tisti iz moje generacije, no pa tudi otroci me pokličejo. Ti so tako prisrčni.«

VI PIŠETE TUDI PESMI IN Z USPEHOM STE JIH NEKAJ TUDI ŽE IZDALI?

Res je. Pisati sem pričela nekako s šestnajstimi leti, intenzivneje pa po vojni. Slovenskemu knjižnemu zavodu sem prve pesmi poslala v objavo leta 1947, objavljene pa so bile leta 1951. Bile so to ljubezenske in meditativne pesmi. No, čez deset let je izšla pri Cankarjevi založbi zbirka Neodposlanih pesmi, ki so bile 1974. leta ponatisnjene. Tretja zbirka pesmi (izbor najboljših pesmi iz dosedanjih zbirk in nekaj novih zraven) pa sedaj čaka na izdajo.«

JANJA DOMITROVIČ

Glasba popestri jesen življenja

Prebivalcem novega doma za starejše občane Kolezija so torkovo popoldne v začetku tega meseca člani družine Bogdanovič pripravili prijetno urico ob narodni, partizanski in zabavni glasbi. Radi so se odzvali vabilu vodstva doma in pokazali, kako prijetno lahko živi družina s štirimi otroki, družina, ki živi z glasbo in to kar zna, rada pokaže tudi drugim. Osemletna Darinka, 10-letni Uroš, 11-letna Nevenka in 15-letni Mišče namreč s svojo mamo – nekje v ozadju pa je tudi oče Toma – predstavljalo pravi mali orkester, ki zna zagrat tisto, kar ljudem ugaja. Tudi starejšim občanom v kolezijskem domu je lepa slovenska in partizanska pesem »oživila« gnilo in vzbudila marsikateri spomin na minula leta, na mladost. In tako postane tudi jesen življenja za nekatere svetlejša, lepša.

Plesali smo na Koroškem

Prijateljstvo med narodi je nekaj lepega, če pa imaš prijatelje izven Jugoslavije, je to nekaj posebnega. Slovenci na Koroškem, s katerimi se že desetletje obiskujemo, so nekaj izrednega.

Naši rojaki – tudi mladina in učitelji slovenske gimnazije se namreč zagrizeno borijo za svoje pravice – za svoj narodni obstoj na slovenskem Koroškem. Ko smo se vživljali v njihov položaj in premišljevali o tem, kako morajo biti vztrajni, kako in koliko morajo žrtvovati, da bi jih večinski narod priznal, smo bili nanje ponosni.

Vsak izmed nas je čutil, da mora dobro in lepo zaplesati prav zanje. In mislim, da nam je to tudi uspelo, saj smo bili deležni glasnega aplavza. Ples »Ero z onog svita« jim je bili prav posebno všeč. Zelo smo bili počaščeni, ko nas je pohvalil ravnatelj gimnazije, doktor Vošpernik. V spomin na to srečanje smo si izmenjali darila. Po kosilu smo se slikali in se tako poslovili od naših vrstnikov. Doktor Zablatnik pa nas je odpeljal še na Goposvetsko polje, kjer nam je ob vojvodskem kamnu povedal veliko zanimivega o zgodovini Slovencev in nas opomnil, da je zibelka slovenstva Koroška.

Naši prijatelji so nam zaupali željo, da bi nas radi obiskali, zato upamo, da se bomo kmalu ponovno srečali na Viču.

Skušek Nataša, 8. c
literarno novinarski krožek
OŠ Marjan Novak-Jovo
Ljubljana-Vič

Potep

Sonce sije,
vroče je,
na potep odpravim se.
Grem čez hribček v dolino
in čez polje na ravnino.

KATJA SNOJ

3. b COŠ 7. maja Dobrova

Oblikovanje z glino

Tovarišica nam je v razredu povedala, da je občinska ZPM pripravila za nas v četrtek, 27. maja prijetno presenečenje. Oblikovali bomo z glino.

Ob pol enajstih smo se v četrtek posedli okrog že pripravljenih miz v piniski sobi učenci PB 1. in 2. razreda in le nekateri iz 3. in 4. razredov. Za vse ni bilo dovolj prostora.

Vsak je dobil lep kos gline. Delo je prevzela tovarišica Lapajne iz Pionirskega doma. Ogleдали smo si nekaj izdelkov, ki jih je tovarišica pripeljala s seboj. Nato nam je pokazala, kako se oblikujejo lončki in vaze. Poskusili smo. Nekaj je bilo dobrih. Ostale smo pregnetli in začeli oblikovati znova, tokrat živali. Največ je bilo konjev, želv in ježev. Vmes so bili tudi sloni. Izbrali smo najboljše primerke. S preostalo glino smo oblikovali človeka. Naredila sem dečka, ki bere knjigo.

Nato smo morali končati. Izbrane izdelke smo razstavili v likovni učilnici. Ostalo glino smo pospravili. Z njo bomo lahko še oblikovali.

Želimo si še več takih srečanj z ustvarjalci in umetniki.

KATJA KUCLAR

4. a razred

OŠ Dolomitski odred
Polhov Gradec